

Sygn. akt: II AKa 364/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 maja 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący	SSA Gwidon Jaworski (spr.)
Sędziowie	SSA Grzegorz Wątroba SSA Wojciech Paluch
Protokolant	Izabela Orczyk

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Częstochowie del. do Prokuratury Krajowej Jacka Otoli

po rozpoznaniu w dniu 10 maja 2021 r. sprawy

1. S. B. syna M. i K.

ur. (...) w Ś.

oskarżonego z art. 245 k.k. w zw. z art. 288§1 k.k. i art. 160§1 k.k. przy zast. art. 11§2 k.k. art. 288§1 k.k. w zw. z art. 57a§1 k.k., art. 280 § 2 kk, i art. 62 ust. 1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 roku;

2. D. K. syna M. i M.

ur. (...) w Ś.

oskarżonego z art. 245 k.k. w zw. z art. 288§1 k.k. i art. 160§1 kk przy zast. art. 11§2 k.k.

art. 288§1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 kk i art. 280§2 k.k.;

3. M. K. syna Ł. i J.

ur. (...) w K.

oskarżonego art. 245 k.k. w zw. z art. 288§1 k.k. i art. 160§1 kk przy zast. art. 11§2 k.k.;

4. D. S. syna M. i I.

ur. (...) w Ś.

oskarżonego z art. 245 k.k. w zw. z art. 288§1 k.k. i art. 160§1 k.k. przy zastosowaniu art. 11§2 kk

na skutek apelacji prokuratora co do oskarżonych S. B. i D. K. oraz obrońców wszystkich oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 23 kwietnia 2020 roku,
sygn. akt IV K 168/19

1) zmienia zaskarżony wyrok w pkt 3 i 10 w ten sposób, że:

- uzupełnia zawarte tam opisy czynów o sformułowanie „przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się publicznie i bez powodu, okazując przy tym rażące lekceważenie porządku prawnego”;

- podstawy prawne skazania uzupełnia o przepis art. 57a § 1 k.k.;

2) w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

3) zwalnia oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych postępowania odwoławczego, obciążając nimi Skarb Państwa.

SSA Wojciech Paluch SSA Gwidon Jaworski SSA Grzegorz Wątroba

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 364/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	3	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 23 kwietnia 2020 r., sygn. akt IV K 168/19.

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca
oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego
inny

1.3. *Granice zaskarżenia*

1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.1.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli	

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. *Wnioski*

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. *Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy*

1.5. *Ustalenie faktów*

1.1.3. <i>Fakty uznane za udowodnione</i>				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty

2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

1.6. Ocena dowodów

1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	

1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		

<p>3.1.</p>	<p>Łącznie zarzuty:</p> <ul style="list-style-type: none"> - błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść (zarzut nr 1 apelacji obrońcy oskarżonego M. K., zarzut nr 1 apelacji obrońcy oskarżonego D. S. oraz zarzuty nr 5 i 6 apelacji obrońcy oskarżonych S. B. i D. K.); - obrazy przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia (częściowo zarzut nr 1 apelacji obrońcy oskarżonego M. K., częściowo zarzut nr 2 apelacji obrońcy oskarżonego D. S. oraz zarzuty nr 1, 2 i 3 apelacji obrońcy oskarżonych S. B. i D. K.); - obrazy prawa materialnego tj. art. 46 k.k. (zarzut nr 3 apelacji obrońcy oskarżonego D. S.). 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>W pierwszej kolejności wskazać należy, iż zarzuty obrońców oskarżonych M. K. (zarzut nr 1), D. S. (zarzut nr 1) oraz S. B. i D. K. (zarzuty nr 5 i 6) w zakresie kwestionującym błędne w ich ocenie ustalenia dokonane przez sąd a quo w zakresie udziału oskarżonych w popełnieniu przypisanych im przestępstw, działaniu w celu wpłynięcia na zeznania pokrzywdzonych Ł. B. oraz D. W. są bezzasadne. Zarzuty te pozostają w oczywistej korelacji z podnoszonymi w apelacjach tychże obrońców zarzutami natury procesowej sprowadzającymi się do wykazania, iż kluczowe dowody z zeznań Ł. B. oraz D.W. zostały przez sąd I instancji ocenione błędnie, albowiem szereg okoliczności wskazywało</p>		

na ich wewnętrzne sprzeczności, instrumentalny charakter, sprzeczność z innymi dowodami oraz ewidentnie intencjonalny charakter, determinowany chęcią osiągnięcia korzyści procesowej w ramach toczącego się względem świadków innego postępowania (zarzut nr 1 podniesiony przez obrońcę oskarżonego M. K., zarzuty nr 2-4 podniesione przez obrońcę oskarżonego D. S., zarzuty 1-4 podniesione przez obrońcę oskarżonych S. B. i D. K.). Ścisły, a właściwie nierozzerwalny, związek wskazanych zarzutów nakazywał zatem łączną ich ocenę, tym bardziej, iż wzajemna ich korelacja powoduje, że oddzielna ocena prowadziłaby do powielania tych samych argumentów, co nie sprzyjałoby czytelności uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego.

Odnosząc się zatem do błędu w ustaleniach faktycznych, jakiego miał dopuścić się sąd I instancji opierając swe rozstrzygnięcie w zasadniczej części na niewiarygodnych zdaniem obrońców zeznaniach Ł. B. oraz D. W., wskazać należy, iż przekonanie o wadliwej ocenie tego dowodu obrońcy oskarżonych kształtują wyłącznie na przeciwstawianych im dowodach w postaci wyjaśnień oskarżonych (częściowo powielonych i pogłębionych w postępowaniu odwoławczym) nie przyznających się konsekwentnie do stawianych im zarzutów oraz eksponowaniu zawartych w zeznaniach pokrzywdzonych nieścisłościach i sprzecznościach, które zdaniem obrońców, w przypadku prawidłowej ich oceny wykluczyły sprawstwo oskarżonych w przypisanych im czynach. Tak sformułowane

zarzuty potraktować należy jednak wyłącznie jako polemikę z dokonanymi ustaleniami, opartą wyłącznie na gołosłownych i zdezawuowanych całkowicie przez sąd meriti wyjaśnieniach oskarżonych, nie mających znaczenia dla rozstrzygnięcia w sprawie drobnych rozbieżności w zeznaniach pokrzywdzonych oraz całkowicie błędnie interpretowanych wnioskach wyprowadzonych z zasad logiki i doświadczenia życiowego. Podkreślić należy, iż sąd I instancji uznając zeznania Ł. B. oraz D. W. za w pełni wiarygodne wskazał podwody przyjętego stanowiska, które wbrew zarzutom obrońców są przekonujące i mieszczą się w granicach swobodnej oceny dowodów. Obrońcy oskarżonych zdają się nie zauważać, iż zeznania pokrzywdzonych są szczegółowe, w sposób chronologiczny i usystematyzowany odnoszą się do poszczególnych fragmentów przypisanego oskarżonym przestępstwa, konsekwentnie i koherentnie wskazują okoliczności i szczegóły poszczególnych fragmentów zdarzenia i co istotne w zasadniczej części pokrywają się z tymi dowodami, które w sposób nie podlegający dyskusji potwierdzają dokonanie opisywanego przez świadków przestępstwa (takich jak dane z monitoringów, opinia biegłego z zakresu, protokół oględzin pojazdu marki O. (...) o nr rej. (...) czy wyniki analizy kryminalnej). Świadców Ł. B. oraz D. W. uczestnicząc w kolejnych przesłuchaniach oraz eksperymentach procesowych precyzyjnie wskazali miejsca, w których sukcesywnie dochodziło do ponawianych na nich ataków, wskazując osoby w nich uczestniczące, opisując ich rolę

oraz podejmowane działania. Już sama ta okoliczność całkowicie przekreśla stawianą przez część obrońców oskarżonych w sposób pośredni tezę, iż zeznania świadków są wyłącznie pomówieniem. W sytuacji w której przeważająca część materiału dowodowego pochodząca od Ł. B. oraz D. W. została częściowo potwierdzona innymi dowodami, nie może być również mowy o gołosłowności ich zeznań, jak sugerują obrońcy oskarżonych. Bez znaczenia pozostaje przy tym stawiana przez obrońców teza, iż świadkowie w konsekwencji swej procesowej postawy odniosą korzyść w innym toczącym się postępowaniu. Ł. B. oraz D. W. stoją wszak pod zarzutami popełnienia szeregu poważnych przestępstw, zaś zakres przyszłej odpowiedzialności karnej będzie adekwatny do prezentowanej przez nich w toku odrębnego postępowania postawy procesowej, co może, ale nie musi, wiązać się z zastosowaniem instytucji przewidzianej w przepisie art. 60 § 3 k.k., mającej obligatoryjny charakter. Ewentualne zastosowanie dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary, będące wyrazem woli ustawodawcy premiującego w swoisty, automatyczny sposób przestępców współpracujących z organami wymiaru sprawiedliwości, nie jest w żadnym stopniu uzależnione od woli organów procesowych i co najważniejsze nie może być utożsamiane z uniknięciem odpowiedzialności karnej, jak to ma miejsce w przypadku świadka koronnego, a co najważniejsze nie ma związku z treścią zeznań składanych w niniejszym postępowaniu. Podkreślić należy, iż drobne rozbieżności w relacjach świadków nie mają znaczenia dla oceny wiarygodności ich zeznań o czym

będzie mowa w dalszej części uzasadniania. W tym miejscu wystarczy zauważyć, iż dynamiczny i charakter całego zdarzenia oraz odmienna perspektywa z jakiej obydwaj świadkowie postrzegali jego przebieg pozwalają wytłumaczyć te rozbieżności w sposób zgodny z zasadami logiki i doświadczenia życiowego. obrońcy oskarżonych kwestionując niespójne i intencjonalne ich zdaniem zeznania Ł. B. oraz D. W. tracą całkowicie z pola widzenia również to, iż znalazły one odzwierciedlenie w innych przywołanych przez sąd I instancji pośrednich dowodach. Koherentność depozycji Ł. B. oraz D. W. w połączeniu z prezentowanymi przez oskarżonych naiwnymi i nieprzekonywującymi liniami obrony pozwala na zaaprobowanie wyrażonej przez sąd I instancji oceny wiarygodności zeznań pokrzywdzonych. Biorąc pod uwagę wszystkie wskazane wyżej okoliczności uznać należało, iż przedstawiona przez sąd I instancji ocena zeznań świadków Ł. B. oraz D. W. była trafna, mieszcząc się w granicach przyznanej sądowi swobody w ocenie dowodów. Wszystkie okoliczności podważające wiarygodność ich zeznań, które podnieśli obrońcy oskarżonych pozostały w polu widzenia sądu meriti, zaś analiza ich ewentualnego wpływu na treść zeznań świadków jest wszechstronna i wyczerpująca, pozwalając w pełni na zrozumienie powodów, dla których sąd uznał zeznania świadków Ł. B. oraz D. W. za wiarygodne. Podnoszone zarzuty, sugerujące możliwość odmiennej oceny tych dowodów nie wskazują jednak na realne błędy czy uchybienia, w następstwie których ocena przedstawiona przez sąd I instancji jest wadliwa, koncentrując się

wyłącznie na gołosłownej polemice. Apelujący formułując zarzuty zdają się nie dostrzegać koherentności przywołanych dowodów i forsują tezy znajdujące oparcie wyłącznie w dowodach, które zostały przez sąd I instancji całkowicie zdezawuowane. Przypomnieć należy skarżącym, iż możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego innego od ustalonego przez Sąd I instancji poglądu, nie może automatycznie prowadzić do wniosku o popełnieniu przez ten Sąd błędu w ustaleniach faktycznych (tak: Sąd Najwyższy I KR 197/74, OSNKW 1975, nr 5, poz. 58). W takim przypadku obrońcy oskarżonych winni w oparciu o zgromadzone w sprawie dowody wykazać, jakie błędy natury faktycznej lub logicznej, czy też jaka sprzeczność z zasadami doświadczenia życiowego powodują, iż ustalenia sądu I instancji są okolicznościach rozpoznawanej sprawy błędne. Zadaniu temu obrońcy nie sprościli, formułując zarzuty, stanowiące wyłącznie gołosłowną polemikę z opartymi na prawidłowo ocenionych dowodach ustaleniami sądu. Całkowicie chybione okazały się zarzuty apelacji obrońców oskarżonych przekonujące o wybiórczym uwzględnieniu dowodów, wyłącznie na niekorzyść oskarżonych, zredagowane jako obraza art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. Obrońcy oskarżonych S. B., D. K., M. K. i D. S., twierdząc, iż sąd I instancji potraktował materiał dowodowy w sposób selektywny i uwzględnił wyłącznie dowody przemawiające na ich niekorzyść, zdają się nie dostrzegać, że w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku sąd meriti dokonał oceny wszystkich przeprowadzonych dowodów, omówił szczegółowo

wyjaśnienia oskarżonych oraz zeznania wszystkich świadków, wskazując której części dowodów dał wiarę, a której części walorem tym nie obdarzył. Zważywszy zatem, że przepis art. 410 k.p.k. nakazuje uwzględnienie jako podstawy wyroku całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, uzasadnienie zaskarżonego wyroku przekonuje wprost, że z wymienionego obowiązku sąd orzekający wywiązał się należycie. W tej zaś sytuacji nie może być mowy o naruszeniu normy wynikającej, z przepisu art. 410 k.p.k., które ma miejsce wyłącznie wtedy, gdy wyrok oparty został na okolicznościach nieujawnionych w toku rozprawy głównej, bądź też gdy doszło do pominięcia przy wyrokowaniu ujawnionych w toku rozprawy głównej okoliczności, tak korzystnych, jak i niekorzystnych dla oskarżonych. Nie stanowi naruszenia przepisu art. 410 k.p.k. dokonanie oceny materiału dowodowego w sposób odmienny od subiektywnych oczekiwań stron procesowych, a do takich właśnie stwierdzeń ogranicza się polemika zawarta w obydwu apelacjach (tak: wyrok Sądu Najwyższego z 4 kwietnia 2006 r., sygn. akt IV KK 454/05) . Skoro więc podstawę wyroku sądu I instancji stanowił całokształt okoliczności ujawnionych na rozprawie głównej, a sąd ten, oceniając dowody z uwzględnieniem kryteriów wskazanych w art. 7 k.p.k., wyprowadził wnioski niesatysfakcjonujące oskarżonych i ich obrońców, nie można mówić o naruszeniu art. 410 k.p.k.

Odnosząc się pokrótce do podniesionych w apelacjach wszystkich obrońców okoliczności, które przekonywać miały o

wadliwości dokonanej przez sąd a quo oceny dowodów nie sposób podzielić trafności wywodów obrońcy oskarżonych S. B. i D. K. przekonującego, iż o braku wiarygodności zeznań Ł. B. świadczy fakt, iż w sposób niespójny i sprzeczny opisywał on z jakiej broni strzelano do niego oraz D. W. w trakcie zdarzenia. Depozycje obrońcy wskazujące, iż początkowo świadek nie potrafił tego sprecyzować (przesłuchanie z 31 grudnia 2018 r.) zaś w późniejszym czasie zmienił zeznania nie są trafne. W ocenie Sądu Apelacyjnego złożone bezpośrednio po zdarzeniu zeznania cechują się dużym stopniem ogólności, co zważywszy na porę ich składania oraz fakt iż miało to miejsce bezpośrednio po zdarzeniu jest naturalne i nie sposób uznać tej okoliczności za dyskwalifikującą. Fakt, iż składając zeznania kilka dni później, świadek w sposób pełniejszy opisywał całe zdarzenie jawi się jako naturalny, skoro nie towarzyszyły już temu emocje, jakie zazwyczaj towarzyszą relacjom składanym „na gorąco”. Ponadto zauważyć należy, iż depozycje świadka z dnia 3.01.2019 r. nie mają charakteru stanowczego, a stanowią raczej przypuszczenia świadka z jakiej broni oddawano strzały, świadek bowiem odniósł swe spostrzeżenia do uprzednich swoich doświadczeń z wcześniejszej przestępczej działalności, a nie do spostrzeżeń z dnia zdarzenia. Wszak Ł. B. nie twierdził, iż widział i zidentyfikował broń z jakiej oddano strzały, a w swoich przypuszczeniach kierował się jedynie charakterystycznym odgłosem wystrzałów, jakie w dniu zdarzenia miał usłyszeć. Uwagi obrońcy, iż świadek wiedział, że strzały oddano z broni typu K.,

bo widział to w lusterku swego samochodu przekonuje, że skarżący niezbyt starannie zapoznał się z treścią protokołu zeznań, na które się powołuje (k-42v akt sprawy). Z przywołanych zeznań świadka wynika bowiem wyłącznie to, że przez lusterko zaobserwował oddawanie w kierunku swego pojazdu strzałów, a nie to z jakiej broni strzelano. Równie chybione i nie znajdujące potwierdzenia w żadnym materiale dowodowym są twierdzenia apelacji, z których wynika, iż zeznania Ł. B. zawierają stwierdzenie, że na skutek strzałów z broni K. uszkodzeniu uległ jego samochód, czemu przeczyć miały zacytowane zeznania D. W.. Analiza zeznań w/w świadków przekonuje, iż ich zeznania są koherentne i wykluczają również, aby w chwili skręcania w stronę KMP Ś. pojazd, jakim się poruszali miał zostać trafiony. Równie chybione jest ponadto twierdzenie obrońcy, iż z graficznej analizy połączeń telefonicznych (strona 922 akt sprawy) oraz analizy kryminalnej, jaką w tym zakresie sporządzono wynika, że oskarżeni S. B. oraz D. K. dzwonili do siebie w trakcie zdarzenia, co biorąc pod uwagę zasady logiki wyklucza, aby poruszali się jednym samochodem, a takie ustalenia poczynił sąd a quo. Szczegółowa analiza połączeń, o których mowa w pkt 1d apelacji obrońcy, wykonanych pomiędzy D. K. a telefonem K. B., którym posługiwał się oskarżony S. B. wskazuje, co najwyraźniej skarżący przeoczył, iż połączenia te miały istotnie miejsce pomiędzy godziną 22.45 a 23.04 (5 prób i połączeń) a następnie pomiędzy 23.49 a 23.50 (3 połączenia). Tak więc pomiędzy obydwoma „sesjami” połączeń ma miejsce 45 minutowa przerwa, która, co istotne,

mieści się w okresie najistotniejszej części przypisanych oskarżonym zachowań, o czym przekonują dane dotyczące nr rejestracyjnych pojazdów poruszających się i zarejestrowanych na (...) (informacja zawarta na karcie 170-179). Kolejna część przypisanych oskarżonym działań ma natomiast miejsce już po północy (pomiędzy godziną 00.00.42 a 00.08.40, karta 161 akt sprawy), kiedy również nie odnotowano połączeń pomiędzy obydwojema numerami telefonów. Tak więc w godzinach, w jakich świadkowie mieli możliwość zaobserwowania, iż oskarżeni D. K. i S. B. poruszają się jednym samochodem połączeń telefonicznych między nimi, wbrew argumentacji obrońcy, nie odnotowano.

Analogicznie ocenić należy twierdzenia, iż dołączone do apelacji obrońcy oskarżonych D. K. i S. B. zdjęcia, wydruki rozmów z komunikatorów internetowych oraz protokoły rozprawy prowadzonej przed Sądem Okręgowym w Katowicach, w sprawie o sygnaturze XXI K 104/19, przekonują, że Ł. B. składał nie polegające na prawdzie zeznania. Gdy chodzi o wartość dowodową zdjęcia z karty 1844 akt sprawy, przy założeniu że przedstawia ono istotnie Ł. B., wskazać należy, iż nie sposób ustalić kiedy, w jakich okolicznościach i kontekście zostało ono zrobione, co stawia pod znakiem zapytania twierdzenia obrońcy. Jednocześnie zważywszy na ilość i charakter materiału dowodowego potwierdzającego sprawstwo oskarżonych (w tym także uznaną za wiarygodną część wyjaśnień samych oskarżonych) okoliczność trzeciorzędna tj. zamazywanie bliżej nieustalonego

napisu przez świadka Ł. B., nie ma znaczenia dla oceny wiarygodności jego zeznań. Dołączona do apelacji korespondencja z komunikatora internetowego również nie dostarcza informacji, wskazujących, iż świadek miał zachowywać w sposób opisywany przez obrońcę. Analiza zapisów rozmowy przeprowadzonej pomiędzy A. H. a A. A. wskazuje, iż twierdzenia tej ostatniej, jakoby osoba tytułowana w rozmowie per (...) miała kontaktować się z A. H. nie zostały przez nią przyznane. Z treści zapisów rozmowy (strona 1846v) wynika wprost, iż A. H. wyklucza, aby kontaktował się z nią właśnie (...). Spekulacje dotyczące rzekomych nieprawidłowości procesowych, jakie miały mieć miejsce w toku postępowania prowadzonego aktualnie przed Sądem Okręgowym w Katowicach o sygnaturze XXI K 104/19, również są chybione. Dołączone do akt sprawy protokoły rozprawy głównej nie wskazują bowiem aby w toku tamtejszego postępowania miały mieć miejsce jakiegokolwiek nieprawidłowości, które wywierają skutki w zakresie objętym niniejszym postępowaniem. Prawidłowości dokonanych przez sąd a quo ustaleń nie przekreślają również spekulacje obrońcy oskarżonego S. B. (oparte na treści jego wyjaśnień oraz wyjaśnieniach oskarżonego M. K., uzupełnionych w postępowaniu odwoławczym) z których wynika, iż to oskarżeni byli nękami przez pokrzywdzonego Ł. B. a nie odwrotnie, jak to przyjął sąd, zaś w dniu zdarzenia to pokrzywdzeni byli inicjatorami i sprawcami pościgu za oskarżonymi. Twierdzenia te opierają się bowiem wyłącznie na zdezawuowanych przez sąd a quo częściach wyjaśnień oskarżonych, zaś podnoszący

wskazane zarzuty obrońcy utracili całkowicie z pola widzenia wymowę całości zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Wbrew twierdzeniom skarżących ustalenia sądu meriti nie opierają się bowiem wyłącznie na zeznaniach osób pokrzywdzonych, ale znajdują również oparcie w szeregu dowodów o charakterze obiektywnym, których oceny skarżący nie zdołali obalić. Fakt pościgu za pokrzywdzonymi potwierdzają nagrania z kamer monitoringu miejskiego oraz Drogowej Trasy Średnicowej, na których, co ma przecież fundamentalne znaczenie, utrwalono fragmenty zdarzenia oraz kluczowy moment ostrzelania samochodu pokrzywdzonych racą. Uszkodzenia pojazdu należącego do P. R. zostały potwierdzone protokołem oględzin pojazdu a uszkodzenia w nim stwierdzone mogły powstać w opisany przez Ł. B. i D. W. sposób, co potwierdziły wyniki eksperymentu procesowego oraz wnioski opinii biegłego z zakresu pirotechniki oraz badań broni i amunicji T. G.. Przypomnieć również należy, iż fakt zgłaszania pościgu i gróźb na szkodę w/ w potwierdzają także okoliczności zgłoszenia przestępstwa na numer alarmowy policji (strony 582-592 akt sprawy), próba poszukiwania pomocy w KMP w Ś. oraz inne szczegółowo wskazane w treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku dowody, których obrońca zdaje się nie dostrzegać. Gołosłowne przerzucanie odpowiedzialności na Ł. B. i D. W. stanowi zatem zdaniem Sądu odwoławczego wyłącznie polemikę z prawidłowo dokonаныmi ustaleniami sądu. Analizując kwestie drobnych rozbieżności w relacjach D. W. oraz Ł. B., na co zwrócili uwagę obrońcy oskarżonych wskazać należy, iż

istotnie relacje obydwu świadków zawierają rozbieżność w zakresie tego, z którego z samochodów oddano strzały w momencie, gdy pokrzywdzeni skręcali w kierunku Komendy Miejskiej Policji Ś.. Zgodnie bowiem z relacją Ł. B. strzały te oddano z samochodu marki T., zaś według D. W. z samochodu marki M.. Rozbieżność ta, wbrew twierdzeniom obrońców, nie ma jednak kluczowego znaczenia dla rozstrzygnięcia w sprawie. W pierwszej kolejności zauważyć należy bowiem, iż cały pościg miał charakter dynamiczny a obydwaj pokrzywdzeni koncentrowali się nie na dokładnej obserwacji goniących ich pojazdów, ale na prowadzeniu samochodu (Ł. B.) oraz próbach dodzwonienia się i uzyskania pomocy policji (D. W.). Podkreślić również należy, iż gdyby całe zdarzenie zakończyło się incydem w okolicy Komendy okoliczność ta miałaby znaczenie kluczowe, rzecz jednak w tym, iż bez względu na to z którego samochodu strzelano w tamtym momencie, na kolejnym etapie realizacji znamion przestępstwa oskarżeni D. K. oraz S. B. również dokonali ostrzelania samochodu, którym poruszali się pokrzywdzeni, co już w sposób bezsprzeczny widzieli i zgodnie zrelacjonowali Ł. B. i D. W.. W tym momencie każdy z nich niezależnie oddawał strzały z raketnic w kierunku pojazdu, jakim uciekali pokrzywdzeni, w tej fazie zdarzenia uczestniczyli również pozostali oskarżeni. Tak więc dostrzegając tę drobną rozbieżność wskazać należy, iż nie miała ona istotnego znaczenia dla możliwości przypisania oskarżonym zarzucanego im czynu, skoro chwilę później wszyscy oskarżeni zastosowali identyczne modus operandi. Okoliczność ta przekonuje, iż

wszyscy oskarżeni zakładali użycie bliżej nieustalonych urządzeń pirotechnicznych w celu ostrzelania pokrzywdzonych i taki objęty uprzednim porozumieniem zamiar zrealizowali. W tym więc aspekcie całkowicie chybione pozostają argumenty obrońcy oskarżonego D. S. zawarte w zarzucie 1 apelacji, wedle których oskarżony nie posługiwał się maczetą, nie strzelał do pokrzywdzonych z bliżej nieustalonych urządzeń pirotechnicznych ani też nie dokonał uszkodzenia samochodu P. R. Uwagi zawarte we wskazanym zarzucie świadczą wyłącznie na niezrozumieniu zasad odpowiedzialności karnej w ramach współsprawstwa, dla której nie jest koniecznym realizacja znamion czasownikowych przypisanych oskarżonemu przestępstw, gdyż wystarczającym jest aby sprawca obejmował swym działaniem i akceptował zachowania innych współsprawców. Zważywszy na rozciągnięty w czasie i złożony sposób działania oskarżonych oraz fakt, iż oskarżony D. S. uczestniczył w nim od samego początku do samego końca nie sposób jednocześnie wywodzić, iż znalazł się on w samochodzie marki H. (...) przypadkowo, nie biorąc udziału w całym zdarzeniu. Jednocześnie przypomnieć należy, iż teza że to oskarżeni byli osobami za którymi podjęto pościg (zarzut 4b apelacji obrońcy D. K. i S. B.), a także zarzuty i argumenty odwołujące się do rozmów telefonicznych pomiędzy oskarżonymi D. K. i S. B. mające wykluczać ich wspólną jazdę samochodem (zarzut 4c apelacji obrońcy) oraz dowody je wykluczające zaprezentowano powyżej, przy ocenie analogicznych argumentów mających przekonać o wiarygodności wyjaśnień

oskarżonego S. B., nie ma więc potrzeby powtarzania tych samych argumentów potwierdzających, iż ustalenia sądu meriti w tym zakresie są poprawne.

Podniesione w apelacjach obrońców oskarżonych D. K., S. B., M. K. oraz D. S. zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia oraz obrazy przepisów postępowania mającej wpływ na treść wyroku (art. 410 k.p.k. w zw. Z art. 7 k.p.k.) w efekcie której sąd meriti wadliwie ustalił, iż działanie oskarżonych motywowane było chęcią wpłynięcia na wyjaśnienia, jakie składają Ł. B. oraz D. W. w innym toczącym się postępowaniu okazały się chybione. Sąd meriti trafnie wskazał, iż wszyscy oskarżeni są członkami lub osobami sympatyzującymi ze środowiskiem pseudokibiców, zaś pokrzywdzeni jako byli członkowie tego środowiska, którzy złamali zasady lojalności poddani są nie tylko ostracyzmowi ale spotykają się z permanentnymi próbami zastraszenia i publicznego manifestowania wrogości wobec nich. Analiza zgromadzonej w aktach sprawy dokumentacji fotograficznej w połączeniu z zeznaniami składanymi przez Ł. B. oraz D. W. przekonują, iż wnioski sądu a quo są trafne. Próby wykazywania, iż podłoże konfliktu osadzone jest w zdarzeniach sprzed lat podjęte przez obrońcę oskarżonego M. K. rażą naiwnością. Jak bowiem wytłumaczyć fakt, iż napisy i wrogie zachowania wobec pokrzywdzonych nie miały miejsca wcześniej a zbiegły się w czasie i zmanifestowały dużą intensywnością właśnie z podjęciem przez świadków współpracy z organami ścigania. Na zaangażowanie oskarżonych

M. K. i D. S. w działania wymierzone przeciwko oskarżonym wskazuje także korespondencja znajdująca się na stronach 520 i 594 akt sprawy. Zarówno więc zgromadzone w sprawie dowody ale również wnioski płynące z zasad doświadczenia życiowego przekonują, iż ustalona przez sąd meriti motywacja przyświecająca oskarżonym miała podłoże we współpracy pokrzywdzonych z organami ścigania i miała na celu skłonienie pokrzywdzonych do jej zaniechania. Należy zwrócić również uwagę, iż w dniu zdarzenia nie doszło do żadnej sytuacji konfliktowej, która uzasadniłaby taką eskalację działań ze strony oskarżonych. Tak więc mobilizacja oraz konsekwencja w zachowaniu oskarżonych również przekonują, że powodem zamachu na pokrzywdzonych nie były jakieś zadawnione konflikty, ale bieżące relacje wynikające z postępowania, jakie toczy się względem środowiska pseudokibiców.

Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia w zakresie pkt 2, 3, 9 oraz 10 wyroku okazał się również bezzasadny. Sąd I instancji trafnie i w sposób wyczerpujący wskazał bowiem, które z dowodów pozwoliły na przypisanie oskarżonym D. K. i S. B. popełnienie przestępstw z art. 288 § 1 k.k. oraz 278 § 1 k.k. Bez znaczenia pozostaje przy tym argument, iż czyny przypisane przywołanymi punktami wyroku nie zostały nagrane przez kamery monitoringu oraz że brak było zeznań naocznych świadków tych zdarzeń. Jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku sąd a quo oparł się w tym zakresie na zeznaniach świadków S. K., J. M., M. D., a także S. P. i R.

K. oraz dokumentach w postaci protokołu przeszukania samochodu marki M. (...) (k-262-264) oraz protokołu oględzin samochodu marki F. (...) (k-254-255). Zważywszy na bliską odległość czasową pomiędzy zaatakowaniem M. D. a następnie S.K. i J. M. przez dwóch ubranych analogicznie do oskarżonych mężczyzn, uszkodzeniem samochodu marki F. (...), kradzieżą piły a następnie zatrzymaniem oskarżonych D. K. i S. B. niespełna godzinę później, w niedalekiej odległości od miejsca zdarzenia, zabezpieczeniu w samochodzie, w którym przebywali zarówno piły skradzionej na szkodę J. M., ale również charakterystycznej maczety firmy (...) i kominarek, wnioski sądu, iż to w/w byli sprawcami przypisanych im przestępstw należy uznać za prawidłowy. Argumentację sądu wspiera również fakt, iż zgodnie z zeznaniami świadków napastnicy mieli opuścić miejsce zdarzenia samochodem marki M. (...) koloru srebrnego, a więc analogicznym w jakim zatrzymano oskarżonych. Tak więc pomimo, iż oskarżeni nie zostali wprost rozpoznani przez pokrzywdzonych a odpowiadali im jedynie ogólnym wyglądem sąd meriti trafnie przyjął, iż to właśnie oskarżeni są sprawcami przestępstw przypisanych im pkt 2-3 oraz 9-10 wyroku. Argumentację sądu a quo wspierają również wnioski płynące z zasad logiki i doświadczenia życiowego trudno bowiem przyjąć, iż dwóch podobnych sprawców, poruszających się identycznym pojazdem i używających analogicznych narzędzi, motywowanych kibicowskimi porachunkami okradło i zniszczyło samochód J. M. a następnie przekazało oskarżonym skradzioną pilę. Taki sposób argumentacji razi

<p>naiwnością i nie może zostać uznany za trafny.</p> <p>Biorąc pod uwagę powyższe tę część zarzutów apelacji obrońców uznano za bezzasadną.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wnioski o zamianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonych od przypisanych im przestępstw, względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Z przyczyn wyżej wskazanych wnioski uznano za niezasadne.</p>		
<p>3.2.</p>	<p>Zarzut obraży przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia tj. art. 366 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. (częściowo zarzut nr 2 apelacji obrońcy oskarżonego D. S.).</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut obraży przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia tj. art. 366 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. polegającej na nieustaleniu danych osoby o pseudonimie (...) oraz niewyjaśnieniu jego roli w przypisanym oskarżonym przestępstwie nie jest trafny. Obrońca oskarżonego D. S. podnosząc powyższy zarzut utracił z</p>		

pola widzenia, iż z zeznań Ł. B. oraz D.W. nie wynika aby zidentyfikowali oni osobę o tym pseudonimie w sposób nie budzący wątpliwości, twierdząc jedynie, iż była to osoba do niego podobna. W tej zaś sytuacji dowód z przesłuchania tejże osoby nie jawi się jako niezbędny dla dokonania prawidłowych ustaleń. Przypomnieć jednocześnie należy, iż powinność wynikająca z art. 167 k.p.k., powstaje tylko wtedy, gdy dokonanie prawidłowych ustaleń faktycznych uzależnione jest od przeprowadzenia dowodu, o którym organ orzekający powziął informację. Jednocześnie przepis art. 366 § 1 k.p.k. ma charakter stricte porządkowy, dotyczy kierowania rozprawą i czuwania przez przewodniczącego nad jej prawidłowym przebiegiem oraz baczenia, aby zostały wyjaśnione wszystkie istotne okoliczności sprawy. Tymczasem skoro skład osobowy grupy osób uczestniczącej w pościgu za pokrzywdzonymi ustalono w oparciu o inne przeprowadzone prawidłowo i szczegółowo wymienione w uzasadnieniu wyroku dowody, nie sposób twierdzić, aby sąd meriti nie przeprowadził dowodów niezbędnych dla dokonania prawidłowych ustaleń faktycznych. Tak więc dalsze prowadzenie postępowania dowodowego z urzędu w tym zakresie było zbędne, skoro dysponowano dowodami niezbędnymi dla prawidłowego orzekania. Reasumując powyższe rozważania zarzut obrazy art. 167 k.p.k. w zw. z art. 366 k.p.k. okazał się całkowicie chybiony.

Wniosek

Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego

zasadny

<p>od przypisanego mu przestępstwa, względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.</p>	<p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Z przyczyn wyżej wskazanych wnioski uznano za niezasadny.</p>		
<p>3.3.</p>	<p>Zarzut obrazy przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia tj. art. 424 par 1 pkt 1 i 2 k.p.k. (częściowo zarzut nr 2 apelacji obrońcy oskarżonego D. S.).</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Za niezasadny uznać należy zarzut obrazy przepisu art. 424 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k. podniesiony w apelacji obrońcy oskarżonego D. S., sprowadzający się do lakonicznej próby wykazania wadliwości uzasadnienia wyroku, zarówno w zakresie niedostatecznej oceny dowodów, błędnego ich przywołania czy też ustaleń dotyczących udziału oskarżonego w przypisanym mu przestępstwie. Analiza uzasadnienia wyroku przekonuje, iż wymienionych obowiązków, sąd meriti wywiązał się prawidłowo. Treść aktualnie obowiązującego przepisu art. 455a k.p.k. jest jasna i świadczy o tym, że uzasadnienie wyroku nie decyduje o tym, czy możliwa jest kontrola instancyjna zapadłego orzeczenia. Kontrola taka, wbrew sugestiom skarżącego, jest możliwa zawsze, gdyż sąd odwoławczy dysponując</p>		

dowodami przeprowadzonymi przez sąd I instancji może dokonać samodzielnej kontroli prawidłowości ich oceny. Jednocześnie same braki uzasadnienia zaskarżonego wyroku, choćby były one bardzo poważne (co w omawianej sprawie nie ma miejsca), nie mogą zatem w obowiązującym stanie prawnym (wobec treści art. 455a k.p.k.) doprowadzić do uchylenia zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Reasumując powyższe uwagi przypomnieć należy, iż zarzut odwoławczy naruszenia art. 424 § 1 k.p.k. może być skuteczny ale tylko wyjątkowo, o ile motywy rozstrzygnięcia sądu I instancji są zupełnie nieprzejrzyste, wewnętrznie sprzeczne, nie odnoszące się do materiału dowodowego, nie wyjaśniając żadnych kluczowych kwestii. Za takim rozumieniem możliwości uchylenia wyroku w oparciu o zarzut naruszenia art. 424 § 1 k.p.k. przemawiają bowiem zmiany legislacyjne, które wyraźnie taką możliwość wyłączyły. Przypomnieć również należy, że skoro uzasadnienie wyroku sporządzone jest po wydaniu wyroku, to oczywistym jest, że jego treść nie może mieć wpływu na treść zapadłego wcześniej wyroku (tak: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 września 2017 r. IV K.K. 130/17). Biorąc pod uwagę powyższe uwagi zarzuty apelacji obrońcy oskarżonego D. S. wskazujące na wadliwość uzasadnienia wyroku sądu I instancji uznano za nietrafne. Oczywiście bezzasadny okazał się także związany z wyżej omówionymi zarzutami zarzut błędu w ustaleniach faktycznych. Wszystkie bowiem

<p>fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy zostały ustalone prawidłowo. Sąd I instancji dał temu wyraz w części sprawozdawczej i w części motywacyjnej uzasadnienia wyroku, wskazując jakie fakty i na podstawie jakich dowodów uznał za udowodnione. Ustalone przez sąd fakty znajdują odzwierciedlenie w ujawnionych na rozprawie dowodach, które oceniono prawidłowo. W apelacji zaś, poza arbitralnym stwierdzeniem błędu, nie zakwestionowano skutecznie prawidłowości ustaleń faktycznych dokonanych przez sąd. W tym zakresie, apelacja stanowi więc jedynie polemikę z prawidłowo ustalonymi faktami.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od przypisanego mu przestępstwa, względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Z przyczyn wyżej wskazanych wniosek uznano za niezasadny.</p>		
<p>3.4.</p>	<p>Zarzut obrazy przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia tj. art. 5 § 2 k.p.k. (częściowo zarzut nr 2 apelacji obrońcy oskarżonego D. S.).</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		

<p>Twierdzenia obrońcy oskarżonego D. S. przekonujące, iż doszło do obrazy art. 5 § 2 k.p.k. okazały się oczywiście chybione. Wbrew tezom obrońcy oskarżonego Sąd Apelacyjny nie dopatrył się w motywach zaskarżonego wyroku żadnych wątpliwości, jakie miałyby zostać przez sąd I instancji zignorowane, czy też rozstrzygnięte na niekorzyść oskarżonego. Przypomnieć trzeba, iż nawet jeżeli z materiału dowodowego wynikają różne wersje zdarzenia, nie jest to jeszcze równoznaczne z zaistnieniem niedających się usunąć wątpliwości w rozumieniu art. 5 § 2 k.p.k. Sąd orzekający w takim wypadku zobowiązany jest do dokonania ustaleń na podstawie swobodnej oceny dowodów i dopiero wówczas, gdy wątpliwości nie zostaną usunięte, to należy tłumaczyć je na korzyść oskarżonego. Wątpliwości tego typu w analizowanej sprawie nie wystąpiły, sięganie zatem do uregulowania z art. 5 § 2 k.p.k. nie było zasadne. Wskazać należy jednocześnie skarżącemu, iż wyrażane przez obrońcę oskarżonego, czy też samego oskarżonego wątpliwości, dotyczące materiału dowodowego, stanowią jedynie stanowisko i ocenę stron, nie mogą zatem stanowić podstawy zarzutu naruszenia art. 5 § 2 k.p.k. (tak: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 2015 r., sygn. akt III KK 238/14, postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 17 września 2014 r., sygn.. akt V KK 127/14).</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od przypisanego mu przestępstwa,</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny</p>	

względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.	# niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Z przyczyn wyżej wskazanych wniosek uznano za niezasadny.		
3.5.	<p>Łącznie zarzuty:</p> <ul style="list-style-type: none"> - błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść w zakresie orzeczenia o środku kompensacyjnym (częściowo zarzut nr 1 tiret 1 apelacji obrońcy oskarżonego M. K.) - rażącej niewspółmierności środka kompensacyjnego (zarzut nr 11 apelacji obrońcy oskarżonych S. B. i D. K.); - obrazy prawa materialnego tj. art. 46 k.k. (zarzut nr 3 apelacji obrońcy oskarżonego D. S.). 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzuty obrońców oskarżonych D. S. oraz M. K. przekonujące o wadliwości ustaleń sądu meriti w zakresie wysokości szkody wyrządzonej P. R. oraz obrazy przepisów prawa materialnego tj. art. 46 k.k., jaka miała mieć w związku z tym miejsce, nie są trafne. W pierwszej kolejności wskazać należy, iż uszkodzenia pojazdu marki O. (...) o nr rej (...) stwierdzone zostały nie tylko w oparciu o zeznania Ł.		

B. oraz P. R., ale również protokół oględzin pojazdu z dnia z dnia 31 grudnia 2018 r. oraz dokumentację fotograficzną (karty 137-153). Zważywszy, że wyniki eksperymentu procesowego oraz wnioski opinii biegłego T. G. zawarte na stronach 828-832 i 836-852 potwierdzają, iż do uszkodzeń w/w pojazdu mogło dojść w opisanych przez Ł. B. okolicznościach nie sposób skutecznie twierdzić aby zgromadzone w sprawie dowody nie potwierdziły charakteru uszkodzeń pojazdu lub mogły wskazywać, iż dokonał ich sam świadek. Odnosząc się zaś do ustaleń sądu w zakresie wysokości wyrządzonej szkody wskazać należy, iż istotnie rozstrzygnięcie w przedmiocie środka kompensacyjnego z art. 46 k.k. ma charakter cywilnoprawny, a zatem jej wykazanie spoczywa na pokrzywdzonym. P. R. będąca właścicielem tego pojazdu konsekwentnie zarówno w postępowaniu przygotowawczym, jak i przed sądem określała wysokość szkody na kwotę 2000 zł, przy czym faktycznie nie wywiązała się z obowiązku dostarczenia sądowi rachunku za wstawioną szybę, nie dysponowała bowiem rachunkiem za naprawę blacharsko-lakierniczą. Okoliczność ta w żadnym stopniu nie decyduje jednak o bezzasadności jej roszczeń. Oceniając charakter uszkodzeń pojazdu i kierując się zasadami doświadczenia życiowego można bowiem stwierdzić, iż podana przez nią suma nie jest wygórowana, zaś do obalenia jej żądań nie jest wystarczające gołosłowne poddanie w wątpliwość jej wysokości, jak to uczynili obrońcy oskarżonych. Skoro zatem P.R.naprawiła uszkodzenia pojazdu spowodowane przez oskarżonych i doprowadziła pojazd do stanu poprzedniego, a zgodnie z treścią jej

<p>zeznań naprawa ta została dokonana odpłatnie, orzeczenie obowiązku naprawienia szkody poprzez zapłatę na jej rzecz sumy, która oscyluje w granicach cen rynkowych należy uznać za słuszne, gdyż szkoda ta, wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonego M. K. istniała w chwili orzekania. Wobec faktu, iż skarżący poza ogólną polemiką kwestionującą wysokość szkody nie przedstawili w tym zakresie żadnych konkretnych argumentów i wyliczeń, podniesione przez nich zarzuty uznano za wyłącznie polemiczne.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o zamianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od przypisanego mu przestępstwa, względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Z przyczyn wyżej wskazanych wnioski uznano za niezasadne.</p>		
<p>3.6.</p>	<p>Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść w zakresie orzeczenia z pkt 4 wyroku (zarzut nr 5 apelacji obrońcy oskarżonego S. B.).</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Chybiony okazał się zarzut obrońcy oskarżonego S. B. wskazujący, iż w</p>		

zakresie przestępstwa przypisanego oskarżonemu punktem 4 wyroku sąd meriti błędnie ustalił, iż środek odurzający zabezpieczony w miejscu zamieszkania oskarżonego należał do niego, gdyż w tym zakresie należało przeprowadzić dowód z opinii daktyloskopijnej. W pierwszej kolejności wskazać należy, iż inicjatywa dowodowa w procesie karnym, który ma charakter kontradyktoryjny należy do stron, zaś aktywność dowodowa sądu z urzędu winna ograniczać się wyłącznie do sytuacji w których jest to niezbędne dla prawidłowego wyrokowania. Zdziwienie zatem budzić może, iż widząc rzekome braki dowodowe obrońca oskarżonego S. B., występujący przecież w toku postępowania przed sądem I instancji, stosownego wniosku dowodnego nie złożył. Abstrahując jednakże od tej okoliczności wskazać należy, iż ujawnienie marihuany w miejscu zamieszkania oskarżonego tworzyło wystarczającą podstawę dowodową do przypisania mu przestępstwa z art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. Środek odurzający nie został znaleziony w miejscu publicznym a w mieszkaniu zajmowanym przez oskarżonego, brak więc argumentów które realnie świadczyłyby że środek ten mógł należeć do osób trzecich. Na marginesie jedynie wskazać należy, iż nawet ustalenie że na woreczkach strunowych, w których przechowywano środek odurzający nie ma odcisków palców oskarżonego nie prowadziłoby do ustaleń odmiennych, gdyż żaden przeprowadzony w sprawie dowód nie wskazywał na to, iż mógł on stanowić własność innej osoby. Praktyka sądowa przekonuje jednocześnie, iż niejednokrotnie

dochodzi do sytuacji w których pomimo bezsporności posiadania przedmiotów zabronionych przez sprawcę przestępstwa nie noszą one śladów jego linii papilarnych.		
Wniosek		
Wniosek o zamianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od przypisanego mu przestępstwa, względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Z przyczyn wyżej wskazanych wniosek uznano za niezasadny.		
3.7.	Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść w zakresie orzeczenia z pkt 4 wyroku (zarzut nr 7 apelacji obrońcy oskarżonego S. B.).	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Chybiony jest również zarzut 7 apelacji obrońcy oskarżonego S. B.. Jakkolwiek zgodzić można się z argumentacją przekonującą, iż ilość środków odurzających zabezpieczonych w mieszkaniu S. B. była nieznaczna, to teza, iż były one przeznaczone na użytek własny oskarżonego jest gołosłowna. Sposób zapakowania marihuany, w porcjach umieszczonych w osobnych woreczkach strunowych		

przekonuje, iż ustaleń takich nie da się w sposób nie budzący wątpliwości wyprowadzić. Wręcz przeciwnie sposób przechowywania tzw. działek charakterystyczny jest dla sprawców przestępstwa udzielania środków odurzających innym osobom. Trafnie zatem sąd I instancji nie zastosował normy, o której mowa w art. 62 a ustawy z dnia 25 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. Na marginesie tejże uwagi podnieść należy również inną okoliczność. Przypomnieć należy, iż przepis art. 62a ustawy z 2015 r. o przeciwdziałaniu narkomanii ma charakter fakultatywny, przewidując uprawnienie organów procesowych do umorzenia postępowania, a nie nakaz takiego postąpienia. Przesłankami uzasadniającymi umorzenie postępowania są dodatkowo okoliczności popełnienia czynu oraz stopień jego szkodliwości społecznej wyrażającej się również w motywacji sprawcy. Skoro zaś oskarżony nie jest osobą uzależnioną od środków psychoaktywnych, nie traktował używania marihuany w kategoriach leczniczych, bo na żadne schorzenia uzasadniające taką motywację nie cierpi, przyjęć należy, iż używanie marihuany w jego przypadku stanowiło formę rozrywki. Taka zaś hedonistyczna motywacja pozostaje w sprzeczności z ratio legis omawianego przepisu. Niecelowość karania osób posiadających nieznaczne ilości środków odurzających musi być bowiem wynikiem uznania, iż naruszanie przez nie porządku prawnego miało w danym przypadku uzasadnienie w minimalnym stopniu społecznie akceptowalne. W przypadku oskarżonego okoliczności takie nie wstępują, co sprzeciwiałoby się umorzeniu postępowania, nawet

jeśli oskarżony posiadał marihuanę wyłącznie na własne potrzeby.		
Wniosek		
Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od przypisanego mu przestępstwa, względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięzłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Z przyczyn wyżej wskazanych wniosek uznano za niezasadny.		
3.8.	Łącznie: - zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść w zakresie orzeczenia z pkt 2, 3, 9 i 10 (zarzut nr 8 apelacji obrońcy oskarżonych S. B. oraz D. K.); - zarzut rażącej niewspółmierności kar jednostkowych oraz kar łącznych pozbawienia wolności (zarzut nr 9-10 apelacji obrońcy oskarżonych S. B. oraz D. K., zarzut alternatywny apelacji obrońcy oskarżonego M. K., zarzut nr 4 apelacji obrońcy oskarżonego D. S.).	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięzłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, w zakresie rozstrzygnięcia o karze oraz		

rażącej niewspółmierności kary podniesione przez obrońcę oskarżonego M. K. (zarzut 2), obrońcę oskarżonych S. B. i D. K. (zarzuty 8-11) oraz obrońcę oskarżonego D. S. (zarzut 4) okazały się chybione. Wbrew twierdzeniom wszystkich obrońców sąd a quo prawidłowo ustalił okoliczności determinujące stopień społecznej szkodliwości przypisanych oskarżonym przestępstw, a w konsekwencji orzekł kary pozbawienia wolności adekwatne do tego stopnia. Nie deprecjonując podnoszonego przez obrońców oskarżonych faktu uprzedniej niekaralności oskarżonych zauważyć należy, iż okoliczność tę wziął pod uwagę sąd meriti, co wprost wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku, uznając jednak, iż okoliczność ta nie może mieć znaczenia kluczowego dla wymiaru kar jednostkowych oraz kar łącznych pozbawienia wolności wymierzonych oskarżonym. Powody ukształtowania tychże kar w wysokościach przyjętych przez sąd a quo zyskują pełną akceptację Sądu Apelacyjnego, albowiem okoliczności, z powodu których wymierzono oskarżonym surowe kary pozbawienia wolności oceniono trafnie. Wymierzając oskarżonym kary, sąd I instancji wziął pod uwagę wszystkie niezbędne dla prawidłowego wyrokowania okoliczności, nadając im właściwą rangę. Powyższe przekonuje, iż ukształtowane w ten sposób kary jednostkowe, realizując dyrektywy, o których mowa w art. 53 § 1 k.k., mieściły się w granicach tzw. sądowego wymiaru kary. Działania przypisane oskarżonym w pkt 1, 8, 13 i 15 wyroku podejmowano w ramach ustalonego ad hoc podziału ról, miały złożony i rozciągnięty w czasie charakter,

motywacja oskarżonych zasługiwała zaś na wyjątkowo krytyczną ocenę. Popelnianie poważnych przestępstw w ramach solidaryzowania się, czy też wprost uczestniczenia w grupach pseudokibiców, zwrócenie się przeciwko osobom ujawniającym bardzo poważne przestępstwa popełniane przez te grupy trafnie oceniono jako obarczone bardzo wysokim stopniem społecznej szkodliwości. Próby zastraszania osób zrywających zasady pseudokibicowskiej solidarności są przecież wymierzone nie tylko w dobro wymiaru sprawiedliwości, którego organy starają się eliminować stadionowe patologie, ale przede wszystkim przeciwko powszechnemu poczuciu bezpieczeństwa osób, które nie mogą z powodu obaw o własne bezpieczeństwo uczestniczyć w wydarzeniach sportowych, a czasem wręcz bywają przypadkowymi ofiarami. Zachowania takie oraz próby ich utrwalania, co było istotą czynów przypisanych oskarżonym w pkt 1, 8, 13 i 15 wyroku są wyjątkowo krytycznie oceniane przez społeczeństwo i winny być z całą surowością zwalczane. Nie sposób również inaczej ocenić działań przypisanych oskarżonym S. B. i D. K. w pkt 3 i 10 wyroku. Wszak oskarżeni dopuścili się poważnych przestępstw, a jedynym czynnikiem je determinującym było zaangażowanie w działalność pseudokibicowską i chęć zwalczania kibiców innych drużyn. Wszystkie te okoliczności przekonują, iż oskarżeni są osobami zdemoralizowanymi, a cele kary, jak trafnie skonkludował sąd a quo, mogą być osiągnięte wyłącznie w drodze wymierzenia im surowych kar pozbawienia wolności. Fakt uprzedniej niekaralności oskarżonych w żadnym stopniu nie

wskazuje na poprawny stosunek oskarżonych do obowiązującego porządku prawnego, skoro nie potrafią zrozumieć, iż działania pokrzywdzonych podjęte zostały w celu ochrony całego społeczeństwa przed grupami osób jawnie i rażąco naruszającymi podstawowe normy prawne. Co więcej, zachowania oskarżonych, nie deklarujących najmniejszej choćby skruchy, miały ten patologiczny stan utrwać. W tej zaś sytuacji przypomnieć należy skarżącym, iż zarzut rażącej niewspółmierności kary, stanowiący względną przyczynę odwoławczą, o której mowa w art. 438 pkt 4 k.p.k., aby można było uznać go za skuteczny, musi wykazywać, iż na podstawie konkretnie wskazanych okoliczności, które winny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, wymierzoną względem osoby oskarżonego karę należy uznać za „rażąco” niewspółmierną, tzn. taką, która jest niewspółmierna w stopniu nie dającym się zaakceptować (tak: Sąd Najwyższy III KR 189/94, Prok. i Pr. 1115/5/18). Innymi słowy, sama subiektywna surowość orzeczonych względem oskarżonych kar jednostkowych czy też kar łącznych, jeśli jest ona uzasadniona dyrektywami, o których mowa w treści art. 53 k.k., nie może stanowić skutecznego zarzutu apelacyjnego, jeśli kwestionująca jej wymiar strona nie wykaże, iż kara ta zarówno z punktu widzenia sprawcy, ale i ogółu społeczeństwa, powinna być uznana za wyjątkowo niesprawiedliwą, zbyt drastyczną czy też rażąco łagodną. Sytuacja taka w rozpoznawanej sprawie nie ma miejsca, z przyczyn wskazanych wyżej.

Wniosek

<p>Wnioski o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie wobec oskarżonych łagodniejszych kar pozbawienia wolności, względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Z przyczyn wyżej wskazanych wnioski uznano za niezasadne.</p>		
<p>3.9.</p>		<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Wniosek</p>		
	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>3.10.</p>		<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

Zwiężle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
Wniosek	
	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwiężle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
4.1.	
Zwiężle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 23 kwietnia 2020 r., sygn.. akt IV K 168/19, w części nieobjętej zmianami utrzymano w mocy.	
Zwiężle o powodach utrzymania w mocy	
Powody utrzymania wyroku w mocy przedstawiono w sekcji 3 uzasadnienia.	

1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwiążle o powodach zmiany	

1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
5.3.1.1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia	
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia	
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	
5.3.1.4.1.	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia	
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	

1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
3.	Z uwagi na aktualną sytuację majątkową Sąd zwolnił oskarżonych o kosztów sądowych postępowania odwoławczego obciążając nimi Skarb Państwa.

7. PODPIS
SSA Wojciech Paluch SSA Gwidon Jaworski SSA Grzegorz Wątroba

1.11. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonych S. B. oraz D. K..
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość rozstrzygnięcia.
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości

# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.12. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	2	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego M. K..	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość rozstrzygnięcia.	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.13. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	3		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego D. S..		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość rozstrzygnięcia.		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana